

Semih Aydın ile Hüseyin Doğan, kendileri gibi binlerce hastanın olduğunu belirterek vatandaşların organ bağışında bulunmalarını tavsiye etti.

ORGAN BAĞIŞIYLA HAYATA TUTUNDULAR

Yıllar sonra!

Senelerdir böbrek nakli bekleyen diyaliz hastası 2 kişi, yaşlı adamın organlarıyla yeniden sağlıklına kavuştu.

Bursa'da yaşayan Semih Aydın (52) beklediği böbreklere 10 yıl sonra kavuştu. Çekirge Devlet Hastanesinde tedavi gören 75 yaşındaki F.C'nin beyin ölümü gerçekleşince ailesi tarafından organları bağışlandı. Karaciğeri Uludağ Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesinde yatan bir hastaya, böbrekleri ise Acıbadem Hastanesinde tedavi gören Aydın ile Hüseyin Doğan'a (41) umut oldu. Yapılan tetkiklerden sonrası böbrekler hastalara başarılı bir operasyonla nakledildi. Organ bağışının önemini vurgulayan Aydın "Bu zamana kadar 7 defa nakil için çağırıldım. Ama her defasında benden önceki kişilere uyumlu olduğu için onlara nakil yapıldı. Ben de hep elim boş dönmek zorunda kaldım. Ama şimdi

Allah'a şükür beklediğim böbreklere kavuştum. Çok mutluyum. Allah bütün hastalara bu mutluluğu yaşatsın. Herkes organlarını bağışlasın" dedi. Doğan ise "Beş yıldır bu rahatsızlıkla yaşıyordum Diyalize girdiğim 8'inci ayda bana nasip oldu. İlk duyduğumda çok mutlu oldum. Tarif edilemez bir duygu yaşadım. Organ bağışı için herkesin seferber olması gerekiyor" ifadelerini kullandı. Organ nakillerini gerçekleştiren Üroloji Uzmanı Prof. Dr. Bülent Oktay da "Türkiye'de 60 binin üzerinde hasta böbrek beklemektedir. Bursa'da ise bu sayı 2 binin üzerindedir. Ama yılda 100 tane kadavradan nakil ancak gerçekleştiriyoruz. Çok açık var. Ama bağışlar arttıkça diğer hastanelere de buna katılacaktır" ifadelerini kullandı. **İHA**

EĞİTİM SEFERBERLİĞİ

Müdür ve yardımcısı OKULU YENİLEDİ

Denizli'nin Çivril ilçesine bağlı Özdemirci Mahallesi'nde bulunan Özdemirci İlkokulunun Müdürü Haydar Çetinel ve Müdür Yardımcısı Nebi Evliya, meslektaşlarına örnek oldu. İkili yaz tatilinde boş oturma yerine, 150 kişinin eğitim gördüğü okulun duvarlarını boyadı. Çetinel ve Evliya, ana sınıfına laminat parke döşeyip, boş bir sınıfı da öğretmenler odasına dönüştürdü. Bununla kalmayan iki eğitimci, bahçeyi düzenleyerek okulu yeni eğitim öğretim yılına hazır hâle getirdi.

ERKEN DAVRANIN

İŞİTME ENGELLİ ÇOCUKLARDA 3 YAŞ ÇOK GEÇ

İstanbul'da işitme engelli çocukların yetiştirilen Çocuk Eğitim Derneği Genel Koordinatörü Melike Arğış, işitme kaybının erken teşhisi, çocuklarda dil gelişimi açısından kritik önem taşıdığını söyledi. Erken cihazlandırmanın faydalı olacağını belirten Arğış, şöyle konuştu: Okul öncesi ve erken çocukluk döneminde işitme engelli bir çocuğun dil ve zekâ gelişiminin aynı şekilde ilerlemesi için çok ciddi çaba sarf etmek gerekiyor. Bireysel eğitimlerinin daha fazla yapılması ve akabinde gün içinde grup eğitimleriyle günde 5-6 saat eğitim verilmesi gelişimi açısından çok önemlidir. Cihazla taktıktan sonra da iş bitmiyor. İşitme engelli çocukların cihazlandıktan hemen sonra akademik olarak desteklenmesi, dil gelişimleri açısından büyük önem taşır. 0-6 yaş arası beyin gelişiminin hızla eğitim ile desteklenmesi çocuğu geleceğe daha donanımlı olarak hazırlar. 3 yaş işitme engelli çocuk için çok geç. Tanı konulduktan ve cihazlandıktan itibaren eğitim almaya başlasınlar ki diğer yaşatılan ile aynı şartlarda hayata katılabilsinler.

YÜZLERCE SERGİ AÇTI

Parmaklarıyla görüp elleriyle resmediyor

"Hayatta her şeyi başardım diyen görme engelli ressam, devlet sanatçısı olmak istiyor.

Ankara'da, doğuştan görme engelli doğan Eşref Armağan (64), üç yaşındayken dünyayı merak etmeye başladı. Söylenilen ve anlatılanların nasıl olduğunu öğrenmek isteyen Armağan, her şeyin nasıl göründüğünü sormaya başladı. 12 yaşında ise iki avucuna şıngan modellere dokunarak, ayrılarını çizmeye başladı. İlk defa kelebek resmi çizerek kariyerine başlayan Armağan, daha sonra binlerce resim yaptı, yüzlerce sergi açtı. Üni, Türkiye'den çok dünyada yayıldı. 'Parmaklarıyla gören ressam' olarak Armağan "İnsanlara eğitim verebilmek için devlet sanatçısı olmak istiyorum. Hayatta istediğim bir şey o kaldı" şeklinde konuştu.

PAZAR DİVANI

ahmet simşirgil

@ahmetimsirgil • a.simsirgil@gmail.com • ahmetimsirgil.com

Dedelerimizin yanında idiler...

Bugün tarihe geçecek en iğrenç soykırımlardan biri yaşanıyor. Myanmar yani Arakanlı Müslüman kardeşlerimiz kanıyor. Son iki yüz yılımızın tarihi incelese, bugün yaşadıkları yerleri ve varlıklarını dahi unuttuğumuz o güzel insanları, dedelerimizin derdiyle nasıl dertlendiklerini zor zamanımızda imdadımıza yetişmek için neler yaptıklarını göreceğiz. Heyhat tabii ki görmek isteyenlere. Bir de görmemek ve hatta göstermemek için çırpınanlar var.

Osmanlı Devleti'nin sıkıntılarla boğuştuğu 19. asırda Asya Müslümanları, Madagaskar'dan Myanmar'a kadar her tarafta halifeye irtibatla idiler. 1870 yılında Myanmar'daki Ava Sultanlığı ilişkileri geliştirmek için Osmanlı Devleti'ne mektup göndermişti.

II. Abdülhamid Han döneminde Müslümanların halifesi bu bölge Müslümanlarının dilinden düşmez olmuştu. Hicaz demir yoluna yardım edenler arasında Myanmarlı Müslümanlar da vardı.

O dönemde Myanmar'ın adı Birmanya (Burma) idi. Müslümanlar topladıkları yardımları konsolosluk ve bankalar aracılığıyla Türkiye'ye gönderdiler. Bölgenin kanaat önderlerinden İbrahim Ali Molla, Abdurrahman ve Cemal Efendiler topladıkları binlerce İngiliz lirasını

Rangoon'daki fahri Osmanlı şehbenderliğine teslim etmişlerdi. Yine Birmanya'nın önemli şehirlerinden Mandalay ve Moulmein şehrindeki Müslümanlar da yardıma katıldılar.

Bilhassa Myanmar'dan gelen yardımlar Halife-i Müslimin II. Abdülhamid Han'ı çok duygulandırmıştı. Kendilerine Hicaz demir yolu madalyaları göndererek teşekkür etti.

1911'de İtalyanların Libya'yı işgali ve 1912'de Balkan Savaşları sırasında Hindistan, Çin, Singapur ve Myan-

mar'daki Müslümanlardan maddi yardımlar gelmeye devam etti. Ayrıca sağlık ekipleri de teşkil edilerek Türkiye'ye gönderildi.

Arakanlı Müslümanlar gariptiler, fakirdiler, azdırlar. Fakat ne fakir oldukları baktılar ne de az oldukları için hayıflandılar. Acımsız ta gönülden hissediyorlardı. Tek düşünceleri vardı. Osmanlı-İslam Devleti'nin ve Müslümanların yanında olmak. Sadece bunu yerine getirdiler. Ne gönderebilirlerse gönderip yanımızda olmaya çalıştılar.

Devreye İngiliz girdi

Arakan, İslam'ın ilk girdiği ülkelerden biri idi. Hicri birinci asırda Allah Resulü'nün sahabelerinden Vakkas bin Malik hazretleri ve bir grup arkadaşı bu ülkeye ilk ayak basan Müslüman tacirlerdi. Bu tacirlerin ahlakına hayran kalan Arakanlılar arasında İslamiyet kısa sürede yayılmaya başlamıştı. 13. asra girildiğinde Arakan halkı tamamen Müslümanlaşmış bulunuyordu. 1430 yılında Arakan İslam Devleti kuruldu. Arakan İslam Devleti'nin ilk sultanı Süleyman Şah'tır. Arakan İslam Devleti 1784 yılına kadar bölgeye hükmetti. Bu dönemde Arakan bir ticaret ve ilim merkezi oldu. Portekizliler, Hollandalılar uzun yıllar Arakan ile ticaret yaptılar. Arakan, ekonomik olarak güçlü bir hâle geldi.

19. yüzyılda Arakan'ı işgal eden güç İngiltere'ydі. Arakan'ı iliklerine kadar sömürürken Arakanlı Müslümanları da maden ocaklarında zorla köle olarak çalıştırdı. Birinci Cihan harbinde esir düşen dedelerimizi de götürüp Arakanlı Müslüman kardeşlerimizle birlikte köle gibi çalıştırdı. Kim bilir Arakanlı kardeşlerimiz o dedelerimiz için ne gözyaşları döktüler.

İngilizlerin Budistleri tahrici sonucu 1942 yılındaki katliamlarda en az yüz elli bin Arakanlı hayatını kaybetti. Yüz binlerce Arakanlı da vatanını terk ederek komşu ülkelere sığındı.

Dünya kamuoyunda zor duruma düşen İngiltere, 1948 yılında bölgeden ayrılarak, Arakan'ı Burma Budist Krallığı'na bıraktı. Onlara, Müs-

lumanları imha etme, dinlerini bırakma ve asla fırsat tanımama misyonunu da yüklemiş bulunuyordu. İngiliz o günden sonra ve bugün de olduğu gibi artık Arakan'daki Müslüman soykırımına karşı, sadece sahte gözyaşları dökecek ve kınamakla yetinecektir.

Budistler, 1948'den sonra Arakanlı Müslümanları dinlerini değiştirmeleri için görülmemiş zulüm ve işkencelerde bulundular. 1962 yılında askeri darbeyle iktidara gelen komünist General Ne Win, devletin tüm imkanlarını Müslümanları yok etmek için seferber etti. Buna rağmen Arakanlı Müslümanlar her ne pahasına olursa olsun dinlerini terk etmediler.

İnsan hakları kuruluşlarının raporlarına göre, 1962-1984 yılları arasında yirmi beş bin Arakanlı Müslümanı öldürüldü. Tüm mal varlıklarına el konuldu. İslam dini hakkında yalan ve iftiralarla Müslüman gençleri aldatmaya çalıştılar. 1978 yılının baharında, yüz binlerce Müslüman Bangladeş'e göçmek zorunda kaldı.

Arakanlı Müslüman yanıyor!

Arakanlı Müslümanların çilesi bitmedi. Bugün de Arakan yanıyor. Arakan ağıyor. Arakan çaresiz. Myanmar ordusu ve çeteleri Müslümanlara kan kusturuyor. Hristiyan dünyası ise ellerini ovuşturuyor. Zira akan kan, Müslüman kanı. İslam ülkeleri denilen İran, Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri kör ve sağır rollerin deler. Kalpleri var hissiz, kulakları var sağır ve gözleri var kör. Bir tek Türkiye var sesini çıkarabilen. Zira bu zulüm karşısında ciğeri parçalanan bir Cumhurbaşkanı var. Ancak o ses de gücü nispetinde bağıyor. Zira bırakın dışarıya bakmayı içeride meşgul ettiriyorlar. Güçlü, birlik içinde ve ses veren bir toplum olsa onun devleti de o nispette güçlü kuyabilecek. Ama toplulumuzu tehlikeli bir biçimde yaraladılar.

Kutlu Doğum Haftası tartışmaları sırasında Hürriyet gazetesinde tam sayfa sözleşti yapan ve Orta Doğu'da akan kan yüzünden sadece Müslümanları suçlayan eski Diyanet İşleri Başkanı Bardakoğlu, yine malum gazeteye gitse de Budist zulümlerinin aleyhinde birkaç söz etse. Batılınan ikiyüzlülüğünden bahsetse. Arakanlı Müslümanların dertlerini dile getirebilse. Ne güzel olurdu! Hâlbuki onlar sadece Müslümanların arasına fitne sokmakta mahirdirler. Müslümanları böler, parçalar, zebun düşürür sonra da Arakan da olduğu gibi acımasız yakarlar. Evlerine ocaklarına ateşler salarlar.

Gerçekten üzülüyorsak, buyurun!

Türk Devleti ve milleti olarak ne yaparsak yapabilelimiz. Ben bir tek teklifte bulunayım. Ayda bir her cuma namazı, camilerde Arakan için para toplayalım. Toplanan paraları kuruluşa Arakanlı Müslümanlara ve onlara sahip çıkanlara gönderelim. Böylece kendimizi de sıhatli

bir şekilde test etmiş oluruz. Kutlu Doğum haftalarında, çocukları zorla toplayıp şu kadar Fatıha okuttuk diye övünmek iş değil. Asılan zulüm altında

inleyen Peygamber Efendimizin ümmetinin yanında olabilmektir. Dedelerimizin derdiyle dertlenmelerin torunlarını da bizlerin hatırlayabilmesidir. Yoksa Peygamber Efendimizi seviyoruz diye naralar atmayalım. Biz gidemiyorsak da paramız gider. Buyurun, neredesiniz?

On sene önce böyle bir olay yaşansa bugün trilyonlarca para topla-

nırdı. Evet, güya Arakanlı Müslümanlara verilmiş üzere gözyaşları içerisinde toplanır, FETÖ'cülere verilir. Onlar da o paraları Hristiyan liderlere teslim ederlerdi. Bakın işte o paraları semiren Avrupalılar, bugün FETÖ'nün hamliğini yapıp Türk devletine kin kusuyorlar.

Evet neredesiniz Diyanet! Bu organizasyonu yapmak çok mu güç, "Buyurun Cumhurbaşkanı yapıyoruz ve yanımızdayız. Arakan için ne gerekiyorsa, millet olarak para ve dua gücümüzle sizinle beraberiz", diyemez misiniz? Düşünemez misiniz? Her ay toplanan paraları Cumhurbaşkanı'na teslim edilene ve oradan gitsin. Yoksa FETÖ'cülere güvendiğiniz kadar oraya güvenmiyorsunuz musunuz!

Ama önce para, sonra dua olacak. Şunu iyi bilelim ki, paraları toplamadan dua etmek münafıklık alametidir. Silahını almadan harbe çıkmak gibidir.

Önümüzdeki cuma başlamak üzere bekliyorum. İşte devletin ve ümmetinin yanında olmak budur! Yoksa sahte üzüntüler, İngiliz'in ağlamasından (!) da beter bir durumdur.

TEFEKKÜR

Ederse bir kişi mazluma nusret
Makam olur ona gülsarı Cennet